

De grum a Lloret a tenir 36 hotels

José María Rossell està considerat l'empresari hotelier més important d'Andalusia; nascut a Torroella de Montgrí, va començar a treballar d'adolescent a la Costa Brava i encara que ja fa cinquanta anys que viu a Almeria ha mantingut el vincle amb Galliners, el poble de la seva mare

TEXT **ALFONS PETIT**

José María Rossell Recasens (Torroella de Montgrí, 1945) era objecte fa poques setmanes d'un gran homenatge a Garrucha, la localitat d'Almeria on va iniciar fa cinquanta anys la seva brillant carrera com a empresari turístic, que l'ha portat a convertir-se en l'hotelier més important d'Andalusia. El seu grup, Senator Hotels & Resorts, té 36 hotels, amb 7.500 llits, i dona feina a unes tres mil persones. Per arribar al cim, Rossell va començar des de baix de tot, com un autèntic self-

made man: amb tretze anys feia de grum i rentava cotxes a l'hotel Monterrey de Lloret de Mar.

«Pràcticament no recordo res, de Torroella de Montgrí, perquè quan la família en va marxar jo tenia tres anys», explica José María Rossell sobre el seu origen en aquesta localitat del Baix Empordà. El seu pare era mestre i va ser traslladat a Lloret de Mar: «Tot i que després ell va estar en altres escoles, ens vam quedar a viure a Lloret de Mar». Quan José María Rossell tenia 13 anys va morir la seva mare, i ell va decidir que no volia continuar estudiant: «Com que estàvem a Lloret, el més natural era que busqués feina en el món del turisme». És d'aquesta manera que va començar a treballar de grum a l'hotel Monterrey de Lloret de Mar, on també rentava els cotxes dels clients: «Tots els que venien en aquell temps, de Fran-

ça, Alemanya i Suïssa, ho feien en el seu propi cotxe», declarava fa uns dies al *Dominical del Diari de Girona*. «Em treia un bon sou», admetia en una recent entrevista a *La Voz de Almería*. I en altres publicacions que han rememorat aquests dies els seus inicis relatava que gràcies a les com a mínim deu hores diàries que treballava de grum i els ingressos extra que obtenia rentant cotxes i fent altres feines per als clients de l'hotel, reunia un bon sou.

Després d'estrenar-se en el món del turisme a l'hotel Monterrey, «vaig estar treballant d'ajudant de cambrer a l'hotel San Marcos, que ja no existeix». I a l'hivern, com que l'hotel tancava, se'n va anar a Las Palmas de Gran Canaria. Amb setze anys, començava a allunyar-se de manera definitiva de la Costa Brava: «Dels 16 als 21 anys vaig estar treballant a Ale-

1

2

3

4

R

manya, i també formant-me un any, quan en tenia 19, a l'escola d'hostaleria de Bad Reichenhall, i abans de tornar de manera definitiva a Espanya encara vaig fer un estiu de guia turístic a Tunísia».

Però el seu retorn ja no el portaria al litoral gironí: «El meu germà Luis regentava un restaurant a Cartagena i volia muntar un xiringuito a la platja de Mojácar. Li vaig dir que per això no tornava a Espanya, que miraria si al tour-operador alemany amb el qual treballava li interessava programar viatges a Almeria i així van ser els començaments, amb els vols des de Berlín primer a l'aeroport militar de San Javier, a Múrcia, i l'any següent ja al d'Almeria».

SOLDATS BAIKANT MALETES

D'aquesta manera, José María Rossell va arribar l'any 1967 a Garrucha, amb 22 anys i 22.000 pessetes a la butxaca, per estrenar-se com a empresari. Ell i el seu germà van llogar dos hotels de la localitat (que en realitat eren més pensions que una altra cosa) i van començar a atendre aquests turistes alemanys que venien per períodes de tres setmanes atrets pel reclam del sol i les platges verges de la costa d'aquella zona d'Almeria. La infraestructura turística era mínima, i els mateixos soldats de la base militar de San Javier eren els encarregats (amb l'autorització de les autoritats militars) de baixar les maletes dels turistes dels avions i de pujar-les als autobusos que els portarien, en un trajecte de quatre hores, fins a Garrucha. Allà, eren els mateixos José María Rossell i el seu germà els que sovint havien de baixar les maletes de l'autobús i portar-les fins a l'hotel.

L'any següent ja va entrar en servei l'aeroport d'Almeria, la qual cosa va facilitar l'arribada de turistes als hotels dels germans Rossell, que a més havien impulsat una agència de viatges per mirar de captar nous clients. En paral·lel, i per completar l'oferta que proporcionaven les excel·lents platges i el clima calorós de la zona, van posar en marxa activitats recreatives diverses, des de llogar una burra que passejava els turistes fins a organitzar balls, un servei de lloguer de cotxes, una barbacoa...

L'any 1969, Luis Rossell va morir. «Era molt in-

FOTOS:

► **Sobre aquestes línies, una imatge recent de José María Rossell al costat del logotip del seu grup empresarial, Senator Hotels & Resorts.**

1. José María Rossell (a la dreta), amb quinze anys, fent de cambrer al desaparegut hotel San Marcos.

2. Amb l'uniforme de grup de l'hotel Monterrey de Lloret (també a la dreta).

3. Amb els seus germans a la platja de Lloret de Mar.

4. Una altra imatge de nen a Lloret.

5. L'hostal Casablanca (a la dreta) va ser un dels dos que José María Rossell i el seu germà Luis van llogar l'any 1967 a Garrucha (Almeria) per allotjar-hi turistes alemanys;

a l'esquerra de la imatge, l'agència de viatges que van muntar per captar nous clients.

6. A l'escola de Galliners, el poble de la seva mare.

7. Dos dels 36 hotels que té actualment José María Rossell; a l'esquerra, el Playasol de Roquetas de Mar (Almeria); a la dreta, el Playamarina d'Ayamonte (Huelva).

tel·ligent i ens compenetràvem molt bé», declarava José María Rossell a *La Voz de Almeria*. A partir d'aquell moment, va assumir el projecte empresarial en solitari i el va fer créixer a base de buscar clients en altres ciutats i en altres països, de participar en fires turístiques a l'estranger, de millorar les instal·lacions dels hotels amb els quals treballava... Fins que el 1972 es va decidir a construir el seu primer hotel, el Roquetas (després Playamar) a Roquetas de Mar. L'any 1976 arribaria un nou hotel, el Playasol, i una fase d'expansió de l'empresa en nous mercats: «Jo era molt ambiciós, volia créixer i créixer i reinvertia tot el que guanyava, crec que això és ser empresari -deia a *La Voz de Almeria*-. Van

portar turistes alemanys, suecs, britànics, austríacs, belgues i fins i tot tot vam obrir alguns vols amb els Estats Units. Era una època en la qual hi havia més demanda que oferta i tot el que s'obria s'omplia».

Aquesta ambició la continuaria demostrant José María Rossell en les dècades posteriors, fins arribar a bastir el seu actual grup empresarial, format per 36 hotels (i edificis d'apartaments), amb 7.500 llits i uns 3.000 empleats. Té diversos establiments a Almeria i en altres indrets d'Andalusia, però també a Barcelona, les illes Canàries, Múrcia, Madrid, Mallorca i València. I l'any que ve té previst obrir el seu primer hotel fora de l'Estat espanyol, a Mèxic: serà un resort de 1.000 habitacions a la Riviera Maya per al qual té els terrenys des de fa 12 anys. José María Rossell continua presidint avui el grup Senator Hotels & Resorts (que opera amb les marques Apartamentos Playa, Playa Hoteles, Diverhoteles, Senator Hotels i Senzia Spa & Wellness) però ha cedit bona part de la gestió diària als seus fills, Daniel i José María.

Quan se li demana si hauria pogut fer a la Costa Brava el mateix que va fer a Almeria, Rossell respon amb un lacònic «no ho crec». S'estima més no opinar sobre el nivell turístic de la Costa Brava, i admet que no ha mantingut cap vincle amb Torroella ni amb Lloret. En canvi sí que en té, i força estret, amb Galliners, el nucli de Vilademuls d'on era la seva mare: «Fa trenta anys vaig comprar als meus cosins les seves parts en les propietats de la família, i en la casa que tenim al centre del poble, que es diu can Piua, i la vaig renovar. Hi anem poc, però procurem anar-hi amb els meus fills almenys una vegada a l'any». De fet, al web de l'Ajuntament de Vilademuls es parla, d'aquesta casa, i de les obres que hi va fer Rossell: «Prop del mur meridional de l'església es pot contemplar un edifici que crida l'atenció per la seva amplitud i per la riquesa de materials amb què és construït: és Can Piua. Abans de 1982 en aquesta superfície hi havia dues cases, Can Piua i Cal Carreter, sense cap relleu especial; a partir d'aquella data el propietari, Josep M. Rossell, va construir l'actual edifici, ampli i confortable. Ressalta l'harmoniosa combinació dels elements moderns amb els antics». ►

5

6

7